

# დანიელის წიგნი — ასი მეშვიდე

წინასწარმეტყველური ნარატივი: იერობოამიდან იოშიამდე და ძველი გზების აღდგენა

Jeff Pippenger

2024-02-29

1844 წელს ამერიკის შეერთებული შტატების პროტესტანტები გამოეყვნენ მილერიტულ მოძრაობას და დაიკავეს თავიანთი წინასწარმეტყველური მდგომარეობა, როგორც ბაბილონის ასულმა, როგორც ეს ტიპოლოგიურად არის ნაჩვენები იერობოამის მიერ ყალბი თავყვანისმცემლობის სისტემის დამყარებაში, როცა მისი ათი ჩრდილოელი ტომი იუდას სამხრეთ სამეფოს გამოეყო. იერობოამის ორი ოქროს ხზო, ერთი ბეთელის ქალაქში (რაც ნიშნავს „ღვთის სახლს“ / ეკლესიას), ხოლო მეორე დანში (რაც ნიშნავს სამართალს/სახელმწიფოს), ტიპოლოგიურად აღნიშნავდა ეკლესიისა და სახელმწიფოს იმ ცრუ სისტემას, რომელიც ამერიკის შეერთებულ შტატებს განასახიერებს. იერობოამის ეკლესიისა და სახელმწიფოს ყალბი სისტემის ყველა ელემენტი ჩამოყალიბებული იყო იმავე წყობის მიხედვით, რომელიც აარონის აჯანყებაში იქნა წარმოდგენილი. ამგვარად, იერობოამის ყალბი თავყვანისმცემლობის სისტემა იყო აარონის ყალბი თავყვანისმცემლობის სისტემის ხატი.

იერობოამის ყალბი სისტემა წარმოადგენდა თავყვანისცემის იმ სისტემას, რომელსაც პროტესტანტიზმი იცავდა, როდესაც იგი გამოეყო პირველი ანგელოზის მოძრაობას და გახდა პაპობის რომაული მხედის ასული, ანუ მისი ხატი. თვით იერობოამის ყალბი სისტემის დამკვიდრებისას, იუდადან მოსულმა წინასწარმეტყველმა ამხილა მისი სამსხვერპლო და ცრუ თავყვანისცემის სისტემა. 1844 წელს, განდგომილი პროტესტანტიზმის იმ როლის დასაწყისშივე, როდესაც იგი ამკვიდრებდა თავყვანისცემის სისტემას, წარმოდგენილს, როგორც რომის ასული, მილერიტებმა რწმენით შეაბიჯეს ზეციური საწმიდრის უწმინდეს ადგილას და შეიცნეს შაბათი, და ამგვარად წარმოადგინეს წინასწარმეტყველური მხილება რომის ასულთა მიმართ, რომლებმაც არჩიეს კვლავ დაეცვათ რომის ხელისუფლების ნიშანი — კვირა დღის თავყვანისცემა.

იუდას წინასწარმეტყველმა, რომელმაც იერობოამს დაუპირისპირდა, იქვე და მაშინვე წარმოთქვა წინასწარმეტყველება.

და მან უფლის სიტყვისამებრ შეჰღაღადა სამსხვერპლოს და თქვა: ო, სამსხვერპლო, სამსხვერპლო, ასე ამბობს უფალი: აჰა, დავითის სახლს შეეძინება ძე, იოშია სახელად; და შენზე შესწირავს მალღობთა მღვდლებს, რომელნიც შენზე საკმეველს აკმევენ, და კაცთა ძვლებს დაწვავენ შენზე. და მისცა ნიშანი იმავე დღეს და თქვა: ეს არის ნიშანი, რომელიც უფალმა წარმოთქვა: აჰა, სამსხვერპლო გაიპოვა და მასზე არსებული ფერფლი დაიღვარება. 3 მეფეთა 13:2, 3.

წინასწარმეტყველება მოიცავდა სიტყვის „სამსხვერპლო“ გაორებას. სიტყვების ან ფრაზის გაორება წინასწარმეტყველებაში წარმოადგენს მეორე ანგელოზის უწყების სიმბოლოს, რითაც განისაზღვრება 1844 წელი, როდესაც მოვიდა მეორე ანგელოზი და პროტესტანტიზმი დაეცა, ბაბილონის ასულად იქცა. იმავე დროს წინასწარმეტყველმა ნიშანიც წარმოადგინა, ისევე როგორც 1844 წელს მილერიტებმა შაბათის ნიშანი შეიცნეს. როგორც იერობოამი მომდევნო მუხლებში წინასწარმეტყველს ემუქრებოდა, მისი ხელი პარალიზებული გახდა, რითაც მინიშნებულია ბაბილონის ნიშანი, რომელიც იძულებით თავსდება ან შუბლზე, ან ხელზე, და რომლის მიღებაც ადამიანს სულიერად საუკუნოდ ასახიჩრებს.

ამ გამოკვლევის მიზნებისთვის, ჩვენ განვიხილავთ იმ წინასწარმეტყველებას, რომელიც წინასწარმეტყველმა წარმოსთქვა და რომლითაც გამოავლინა, რომ „ყრმა შეეძინება დავითის სახლს, იოსია სახელად; და შენზე შესწირავს მალღობთა მღვდლებს, რომლებიც შენზე საკმევლს აკმევენ, და კაცთა ძვლები დაიწვება შენზე.“ იოსია ნიშნავს „ღვთის საფუძველს“ და წარმოადგენს ადვენტიზმის საფუძველებს, რომლებიც აშენდა სწორედ იმ ისტორიაში, რომელსაც ტიპოლოგიურად განასახიერებს იერობოამის მიერ მისი ყალბი თავყვანისცემის სისტემის დამყარება. იერობოამის მიერ დადგენილ ცრუ თავყვანისცემის სისტემაზე იოსია დასჯიდა იმ მღვდლებს, რომლებიც სათავეში ედგნენ ყალბ თავყვანისცემას.

წინასწარმეტყველმა არ დაემორჩილა უფლის ბრძანებას, რომ იერობოამის კურთხევაზე მისასვლელი გზით უკან არ დაბრუნებულიყო და ბეთელში არც ეჭამა და არც ესვა. როდესაც მან ბეთელის ცრუწინასწარმეტყველის საჭმელი ჭამა, იგი წარმოდგენილ იქნა იმ სიკვდილის სიმბოლოდ, რომელიც დაატყდებოდა მათ, ვინც 1844 წლის შემდეგ აირჩევდა დაბრუნებას და განდგომილი პროტესტანტიზმის მოძღვრებებისა და ცრუ წინასწარმეტყველური მეთოდოლოგიების მიღებას, როგორც ეს 1863 წლის ამბოხებით არის წარმოდგენილი. მათი სასიკვდილო სარეცელი, ვინც 1863 წელს აჯანყდა, იგივე სასიკვდილო სარეცელი იქნებოდა, რაც ბეთელის ცრუწინასწარმეტყველისა. განდგომილი პროტესტანტიზმის სასიკვდილო სარეცელი იყო 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლამდე პერიოდის ისტორია, როდესაც ისინი — ღვთის უწინდელი რჩეული ერი — გვერდით იქნენ ჩავლილნი და რომის ასულები გახდნენ. ლაოდიკიური ადვენტიზმის სასიკვდილო სარეცელიც ასევე იქნება იმ თარიღსა შორის, როცა ძლევამოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, როგორც ეს 1840 წელს მოხდა, და დიდი მიწისძვრის საათს შორის, რაც მოახლოებული საკვირაო კანონის სიმბოლოა.

2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა, და ანგელოზმა დაიწყო იერუსალიმში გავლა, ნიშნის დასმა მათ შუბლზე, ვინც ოხრავს და ტირის იმ სისადაგლეების გამო, რომლებიც ქვეყანაში (შეერთებულ შტატებში) და ეკლესიაში (ლაოდიკიური ადვენტიზმი) ხდება. 2001 წლის 11 სექტემბერს მამათა ცოდვები, რომლებიც ეზეკიელის ოთხი სისადაგლით არის წარმოდგენილი, გახდა მიმდინარე გამომცდელი ჭეშმარიტებები იმ დაბეჭდვის პროცესში, რომელიც მაშინ დაიწყო.

1863 წლის გამოცდა მოიცავდა მილერიტული მოძრაობის საფუძვლებს, როგორც ეს წარმოდგენილი იყო ლევანთა ოცდამეექვსეში აღწერილი „შვიდი დროით“, რომელიც 1863 წელს იქნა უარყოფილი. ეს გამოცდა მოიცავდა მზადყოფნას ან უმზადობას, დაბრუნებულიყვნენ იერემიას ძველ ბილიკებზე, რათა ეპოვათ უკანასკნელი წვიმის განსვენება. 1888 წლის გამოცდა იყო გზავნილი ლაოდიკიის ეკლესიისადმი, როგორც იგი იქნა მოტანილი უხუცესთა ჯონსისა და უაგონერის მიერ, რაც იმავდროულად იყო რწმენით გამართლების გზავნილიც.

1856 წელს ლაოდიკიისადმი მიმართული უწყება პირველად მოვიდა მილერიტთა მოძრაობაში, და იგი მოვიდა „შვიდი დროის“ გაზრდილ ნათელთან ერთად; მაგრამ როგორც გამოცდილება, რომელიც ლაოდიკიისადმი მიმართული უწყების სამკურნალო საშუალებებით იყო წარმოდგენილი, ისე წინასწარმეტყველური ისტორიის უწყებაც 1863 წელს უარყოფილ იქნა. ეს გამოცდილება წარმოდგენილი იყო „ხილვით“ (mareh) — „გამოჩინებით“, და (chazon) „წინასწარმეტყველური ისტორიის“ ხილვით, რომლებიც ორივე უარყოფილ იქნა. ორივე ამ ხილვამ თავისი აღსრულება ჰპოვა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და ცხრამეტი წლის შემდეგ ორივე მათგანი უარყოფილ იქნა, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაბამთან აიგივებს.

2001 წლის 11 სექტემბერს 1863 და 1888 წლების ამბოხებათა გამოცდა კვლავაც განმცდელ ჭეშმარიტებად იქცა, ვინაიდან ორივე იერემიას ძველ ბილიკებთან იყო დაკავშირებული. იმ თარიღზე გვიანი წვიმის უწყება მოვიდა, და 1919 წლის გამოცდაც ასევე მოვიდა, რადგან 1919 წელს წარმოდგენილ იქნა ყალბი სახარება — ქრისტესი, რომელიც მოკლებულია ყოველგვარ წინასწარმეტყველურ მნიშვნელობას — როგორც ყალბი „მშვიდობა და უსაფრთხოება“ უწყება. როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლევაშემოსილი ანგელოზი 2001 წლის 11 სექტემბერს ჩამოვიდა, აღსრულდა პირველი-მესამე მუხლები, და პირველი-მესამე მუხლები წარმოდგენენ „პირველი ხმის“ უწყებას.

„ახლა ვრცელდება სიტყვა, თითქოს მე განმეცხადებინოს, რომ ნიუ-იორკი მოქცევის ტალღით უნდა წაილეკოს? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როდესაც იქ აღმართულ დიად შენობებს, სართული სართულზე რომ ემატებოდა, შევეყურებდი: „რა საზარელი მოვლენები მოხდება, როცა უფალი აღდგება, რათა სასტიკად შეარყიოს დედამიწა! მაშინ გამოცხადების 18:1–3-ის სიტყვები აღსრულდება.“ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მთელი შინაარსი არის გაფრთხილება იმისა, რაც დედამიწას მოელის. მაგრამ მე არ მიმიღია რაიმე განსაკუთრებული ნათელი იმის შესახებ, თუ კონკრეტულად რა ელის ნიუ-იორკს, გარდა იმისა, რომ ვიცი: დადგება დღე, როცა იქაური დიადი შენობები ღვთის ძალის მობრუნებითა და გადაბრუნებით დაემხოება. ჩემთვის მოცემული ნათლიდან ვიცი, რომ ქვეყნიერებაში განადგურებაა. ერთი სიტყვა უფლისგან, მისი ძლევაშემოსილი ძალის ერთი შეხება — და ეს უზარმაზარი ნაგებობები დაეცემა. მოხდება ისეთი მოვლენები, რომელთა საშინელებასაც ჩვენ ვერც კი წარმოვიდგენთ.“ Review and Herald, July 5, 1906.

გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის მოსვლასთან ერთად გვიანმა წვიმამ ცვარცვენა დაიწყო, და დაიწყო „წინასწარმეტყველური დავა“, რომელიც წარმოდგენილია აბაკუმის მეორე თავში. ეს დავა ეხებოდა ბიბლიური წინასწარმეტყველების გაგების ორ მეთოდოლოგიას, აგრეთვე გვიანი წვიმის ცრუ და ქეშმარიტ უწყებას. ეს დავა სრულდება მაშინ, როდესაც მოდის გამოცხადების მეთვრამეტე თავის „მეორე ხმა“, რომელიც ამოიცნობს თანამედროვე ბაბილონზე ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროს დასაწყისს და ღმერთის სხვა სამწყსოს ბაბილონიდან გამოსვლისკენ მოუწოდებს. მეორე ხმის მოსვლა აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორიის დასასრულს, რომელიც წარმოდგენილია მეოთხე სისამაგლით; ეს კი, თავის მხრივ, წარმოადგენს ლაოდისკიური ადვენტიზმის მეოთხე და საბოლოო თაობას, როგორც მზისადმი თაყვანისმცემლად ქცეულს, მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის ჟამს.

განდგომილი პროტესტანტიზმის სასიკვდილო სარეცელი, ანგელოზის ჩამოსვლასა და 1844 წლის დახურულ კარს შორის, წინასახედ წარმოადგენდა ლაოდისკიური ადვენტიზმის სასიკვდილო სარეცელს ანგელოზის ჩამოსვლასა და მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დახურულ კარს შორის. იუდადან მყოფი წინასწარმეტყველი იმავე სამარხში დაიმარხა, სადაც ბეთელის ცრუ წინასწარმეტყველი, და როდესაც მეფე იოშიამ თავისი რეფორმა წამოიწყო, იგი სწორედ იმ სამარხის წინ იდგა. მეფე იოშიას რეფორმა, რომლის სახელი აღნიშნავს „ღვთის საფუძვლებს“, დაიწყო მაშინ, როდესაც ღმერთმა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხის საფუძვლებისკენ უკან მიყვანა დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს. მისი რეფორმა დაიწყო მაშინ, როდესაც ტაძრის აღდგენის საქმე იქნა წამოწყებული.

და იყო იოშია მეფის მეთვრამეტე წელს, რომ მეფემ გაგზავნა შაფანი, ახალისა ძე, მემულამის ძე, მწიგნობარი, უფლის სახლში და უთხრა: ადი მღვდელმთავარ ხილკიასთან, რათა შეაჯამოს ვერცხლი, რომელიც უფლის სახლშია შეტანილი, რომელიც ზღურბლის მცველებმა შეუგროვეს ხალხს; და მისცენ იგი საქმის შემსრულებელთა ხელში, რომელნიც ზედამხედველობენ უფლის სახლს; და მათ მისცენ იგი იმ მუშაკებს, რომელნიც უფლის სახლში მუშაობენ, რათა შეაკეთონ სახლის ნანგრევები — ხურობებს, მშენებლებს და ქვისმთლელებს, ასევე ხე-ტყისა და თლილი ქვის საყიდლად, სახლის შესაკეთებლად. თუმცა მათთვის ხელში ჩაბარებული ფულის ანგარიში არ მოუთხოვიათ, რადგან ერთგულად იქცეოდნენ. და უთხრა ხილკიამ, მღვდელმთავარმა, შაფან მწიგნობარს: მე ვპოვე რჯულის წიგნი უფლის სახლში. და მისცა ხილკიამ წიგნი შაფანს, და მან წაიკითხა იგი. მივიდა შაფან მწიგნობარი მეფესთან და მიუტანა მეფეს პასუხი, და თქვა: შენმა მსახურებმა შეაგროვეს სახლში ნაპოვნი ფული და ჩააბარეს იგი მუშაკთა ხელში, რომელნიც ზედამხედველობენ უფლის სახლს. და აუწყა შაფან მწიგნობარმა მეფეს და უთხრა: მღვდელმა ხილკიამ მომცა წიგნი. და წაუკითხა იგი შაფანმა მეფეს. და იყო, როცა მეფემ მოისმინა რჯულის წიგნის სიტყვები, შემოიხია სამოსელი. და უბრძანა მეფემ ხილკია მღვდელს, ახიკამს, შაფანის ძეს, ახბორს, მიქაიას ძეს, შაფან მწიგნობარს და ასაიას, მეფის მსახურს, და უთხრა: წადით, ჰკითხეთ უფალს ჩემთვის, ხალხისთვის და მთელი იუდასთვის ამ ნაპოვნი წიგნის სიტყვების გამო; რადგან დიდია უფლის რისხვა, რომელიც აღიგზნო ჩვენს წინააღმდეგ, ვინაიდან ჩვენს მამებს არ უსმინეს ამ

წიგნის სიტყვებს, რათა ექმნათ ყოველივე იმის მიხედვით, რაც ჩვენ შესახებ არის დაწერილი. 2 მეფეთა 22:3–13.

წინასწარმეტყველება, რომ იშვებოდა ყრმა, რომელსაც იოშია დაერქმეოდა, მიუთითებს 2001 წლის 11 სექტემბერს, როცა ძლევამოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა და თავისი უკანასკნელი დღეების ერი კვლავ ძველ ბილიკებს დაუბრუნა. ეს ჩამოსვლა წინასწარ იყო ტიპურად წარმოდგენილი იმავე ანგელოზის ჩამოსვლით 1840 წლის 11 აგვისტოს. ორივე ჩამოსვლა ისლამის შესახებ წინასწარმეტყველების აღსრულებას აღნიშნავდა. ისტორიული პიროვნება, რომლის სახელიც დაკავშირებულია წინასწარ განსაზღვრასთან და ისლამის დროითი წინასწარმეტყველების აღსრულების წინასწარი განცხადების გამოქვეყნებასთან, რომელიც გამოცხადების მეცხრე თავის მეთხუთმეტე მუხლშია მოცემული, იყო იოშია.

გამოცხადების მეათე თუ მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ორივე ჩამოსვლაში აღნიშნულია სახელი „იოსია“. იოსია ლიჩმა წარმოადგინა ისლამის შესახებ უწყება, რომელიც აღსრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, ხოლო 2001 წლის 11 სექტემბერს, იერობამის ისტორიაში ურჩი წინასწარმეტყველის მიერ წარმოთქმული წინასწარმეტყველება იოსია სახელად ბავშვის დაბადების შესახებ, აღსრულდა ლაოდიკიურ ადვენტიზმში, როდესაც ანგელოზმა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი კვლავ დააბრუნა იმ საფუძვლების ისტორიასთან, სადაც ურჩი წინასწარმეტყველისა და იერობამის დაპირისპირებამ თავისი აღსრულება ჰპოვა. ბიბლიურმა მოწმობამ მიუთითა წინასწარუწყებაზე მოსასვლელი იოსიას შესახებ, და როდესაც 1844 წელს გამეორდა ურჩი წინასწარმეტყველით ტიპიფიცირებული ისტორია, მისი სახელის წინასწარმეტყველება კვლავ იქნა შეტანილი წინასწარმეტყველურ თხრობოებაში.

2001 წლის 11 სექტემბერს იუდას ტომის ლომმა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი კვლავ მიიყვანა იერემიას ძველ ბილიკებზე, რომლებიც გამოხატავდა იმ ორმოცდაექვს წელს, რომლის განმავლობაშიც აღთქმის მაცნემ ააგო ტაძარი, სადაც იგი უეცრად უნდა მისულიყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს. იოსიამ მოსეს წყევლა აღმოაჩინა მაშინ, როდესაც მან ტაძრის შეკეთების საქმე წამოიწყო. ას ორმოცდაოთხი ათასის საქმე ესაიასთან აღდგენით საქმედ არის წარმოდგენილი.

და ააშენებენ ძველ ნანგრევებს, აღადგენენ უწინდელ გაპარტახებებს და განაახლებენ გაუდაბურებულ ქალაქებს, მრავალი თაობის გაპარტახებებს. ესაია 61:4.

იოშიას საქმე ტაძრის შეკეთებისა და აღდგენის საქმეში არის ის საქმე, რომელსაც ესაია განსაზღვრავს, როგორც ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხის მიერ აღსრულებულს, რადგან ყველა წინასწარმეტყველი უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თავად ცხოვრობდნენ. ეს საქმე აგრეთვე წინასახედ იყო წარმოდგენილი მათ მიერ, ვინც ეზრას დროს ბაბილონიდან გამოვიდნენ.

რადგან ჩვენ მონები ვიყავით; მაგრამ ჩვენს ღმერთს არ მივუტოვებივართ ჩვენს მონობაში, არამედ ჩვენდამი წყალობა განავრცო სპარსეთის მეფეთა წინაშე, რათა

მოეცა ჩვენთვის გამოცოცხლება, აღედგინა ჩვენი ღვთის სახლი, შეეკეთებინა მისი გაპარტახებული და მოეცა ჩვენთვის ზღუდე იუდაში და იერუსალიმში. ეზრა 9:9.

ეზრას მიერ შესრულებული საქმე აღსრულდა მაშინ, როდესაც ისინი ბაბილონიდან გამოვიდნენ, და იგი წარმოადგენს ტაძრის აღდგენის საქმეს, რომელსაც იოშია ასრულებდა, იმ საქმეს, რომელსაც ესაია ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხს მიაკუთვნებს, და იგი 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო. გამოცხადების წიგნშიც იოანე ამავე საქმეს განსაზღვრავს.

და ხმა, რომელიც მოვისმინე ზეციდან, კვლავ მელაპარაკა და მითხრა: წადი, აილე ის პატარა წიგნი, რომელიც გახსნილია იმ ანგელოზის ხელში, ზღვაზე და მიწაზე მდგომისა. და მივედი ანგელოზთან და ვუთხარი მას: მომეცი ის პატარა წიგნი. ხოლო მან მითხრა: აილე და შეჭამე იგი; და მუცელს გაგიმწარებს, მაგრამ შენს პირში თაფლივით ტკბილი იქნება. და ავილე ის პატარა წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჭამე იგი; და ჩემს პირში თაფლივით ტკბილი იყო; და როგორც კი შევჭამე იგი, მუცელი გამიმწარდა. და მითხრა მე: კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველო მრავალ ხალხთა, ერებისა, ენებისა და მეფეთა წინაშე. და მომეცა ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და ანგელოზი იდგა და ამბობდა: ადექი და გაზომე ღვთის ტაძარი, სამსხვერპლო და ისინი, ვინც იქ თაყვანს სცემენ. ხოლო ეზო, რომელიც ტაძრის გარეთ არის, გამოტოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. და მივცემ ძალას ჩემს ორ მოწმეს, და ისინი იწინასწარმეტყველებენ ათას ორას სამოც დღეს, ჯვალოთი შემოსილნი. გამოცხადება 10:8–11:3.

ამ მონაკვეთში იოანე წარმოადგენს მიღებულ ტექსტებს, რომლებმაც შეჭამეს ის უწყება, რომელიც ანგელოზის ხელში იყო, როდესაც იგი ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, მაგრამ რომლებმაც ასევე განიცადეს 1844 წლის 22 ოქტომბრის მწარე იმედგაცრუება. 1844 წლის იმ მწარე იმედგაცრუებისას მდგომ იოანეს ეთქვა, რომ მას, როგორც ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხის სიმბოლოს, კვლავ უნდა გაემეორებინა ის გამოცდილება, რომელსაც 1840-დან 1844 წლამდე პერიოდი წარმოადგენდა, რითაც წინასწარ მიუთითებდა 2001 წლის 11 სექტემბერზე და მოახლოებულ საკვირაო კანონზე. მას ეთქვა: „კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველო მრავალ ხალხთა, ერთა, ენათა და მეფეთა წინაშე,“ რაც წარმოადგენს მთელი ქვეყნის განათებას, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავში ანგელოზი ჩამოდის, როცა გამოცხადების მეათე თავის ისტორია მეორდება — „სტრიქონი სტრიქონზე.“

იმ ისტორიასთან დაკავშირებით, რომელიც კვლავ უნდა განმეორებულიყო მაშინ, როდესაც ღვთის უკანასკნელი დღის ხალხი კვლავ იწინასწარმეტყველებდა, იოანეს ებრძანა, რომ „აღდგომილიყო და გაეზომა“ ღვთის ტაძარი. მისი „გაზომვა“ კონკრეტულად იყო განსაზღვრული, რადგან იგი მოთავსებული იყო 1844 წელში, სადაც მისი მუცელი გამწარდა 22 ოქტომბრის იმედგაცრუებით. მას ებრძანა, გაეზომა ტაძარი, მაგრამ დაეტოვებინა ეზო, რომლის შესახებაც ეუწყა, რომ იგი წარმართთა დროს აღნიშნავდა, როცა ისინი ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში გათელავდნენ ეზოს. ათას ორას სამოცი წელი დასრულდა 1798 წელს. იოანეს თავისი გაზომვა 1798

წელს უნდა დაეწყო და გვერდი აევლო წინა ათას ორას სამოცი წლისთვის, რომლის განმავლობაში სულიერი ტაძარი და სულიერი იერუსალიმი გათელილი იყო. იგი იდგა 1844 წლის იმედგაცრუების დროს, ასე რომ, 1798 წლიდან 1844 წლამდე ორმოცდაექვსი წელია. ეს ორმოცდაექვსი წელი ტაძარს წარმოადგენს.

როდესაც იოანე, როგორც ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხი, კვლავ უნდა წინასწარმეტყველებდეს, როგორც ამას 1840-დან 1844 წლამდე აკეთებდნენ, ისინი დაიწყებდნენ მაშინ, როდესაც ანგელოზი ჩამოვიდოდა ისლამის შესახებ წინასწარმეტყველების აღსრულებისას. მათი კვლავ წინასწარმეტყველების საქმე მოითხოვდა ტაძრის გაზომვის საქმეს, და ეს საქმე წარმოადგენდა „ძველი ბილიკების“ გამოკვლევას, რაც იყო „ტაძრით“ წარმოდგენილი ისტორია, რომელიც დაიწყო აღსასრულის ჟამს 1798 წელს და დასრულდა 1844 წლის დიდი იმედგაცრუებით. როდესაც მათ დაიწყეს იერემიას ძველი ბილიკების გამოკვლევის საქმე, რაც არის იოანეს „ორმოცდაექვსი წლის ტაძარი“, მოსეს წყევლა აღმოჩნდა მთელ ტაძარში მიმოფანტულ ნანგრევებში, და მომავალი იოშიას შესახებ წინასწარმეტყველება აღსრულდა. იოშიას საქმე ესაიას მიერაც კვლავ არის აღნიშნული:

და შენგან გამოსულნი აღადგენენ ძველ ნანგრევებს; მრავალი თაობის საფუძვლებს აღადგენ; და გიწოდებენ შენ: ნაპრაღის აღმდგენი, საცხოვრებლად გზათა აღმდგენელი. ესაია 58:12.

ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხს უნდა აღედგინა „სავალი ბილიკები საცხოვრებლად“, რაც იერემიას „ძველი ბილიკებია“. მათ უნდა აღედგინათ ძველი ნანგრევები, როგორც ამას იოშიას და ეზრას ისტორიებში მოქმედი მშენებლები ასრულებდნენ. მათ უნდა გამოეყენებინათ „სტრიქონი სტრიქონზე“ მეთოდოლოგია, რადგან მათ უბრალოდ კი არ უნდა „აღედგინათ“ ადვენტიზმის საფუძველმდებელი ისტორია, რომელიც ორმოცდაექვსიწლიანი ტაძრით არის წარმოდგენილი, არამედ ამით უნდა „აღედგინათ მრავალი თაობის საფუძვლები“. მათ უნდა ეცნოთ, რომ ყოველი რეფორმაციული მოძრაობა წარმოადგენს საფუძველმდებელ საქმეს, და რომ „სტრიქონი სტრიქონზე“ მიუთითებს უკანასკნელი დღეების საფუძვლებზე 1798 წლიდან 1844 წლამდე. მათ უნდა შეეკეთებინათ „რღვევა“, ხოლო რღვევა წარმოადგენს ჭურჭელში ან კედელში წარმოქმნილ თავდაპირველ გატეხილობას, რომელიც შემდგომი უბედურებისთვის გზას ხსნის. „რღვევა“, რომელიც უნდა შეკეთებულიყო, იყო 1863 წლის ამბოხება.

როცა იოშია 2001 წლის 11 სექტემბერს მოვიდა, ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხი იერემიას ძველ ბილიკებს დაუბრუნდა და დაიწყო მილერიტული ისტორიის გაზომვა. მათ აღმოაჩინეს „ნაპრაღი“. მათ ამოიცივნეს მილერის სიზმრის ძვირფასეულობათა ჭეშმარიტება, როდესაც „ძველ ნანგრევ ადგილებს“ აშენებდნენ. მათ აღმოაჩინეს „შვიდი ჟამი“, როგორც იოშიამ, და აღადგინეს ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის ჭეშმარიტება, და ამგვარად აღადგინეს „წინანდელი გაპარტახებანი“. როცა მათ აღადგინეს ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „პირველი“ და „უკანასკნელი“ გაპარტახებანი, მაშინ შეიცივნეს, რომ ერთი 1798 წელს დასრულდა, ხოლო მეორე — 1844 წელს. ამგვარად, მათი საქმე — წინანდელი გაპარტახებების აღდგენა — სწორედ ის

„კვერთხი“ იყო, რომელიც იოანეს მიეცა, რათა მას ტაძარი გაეზომა.

იუდას ტომის ლომმა თავისი ხალხი ძველ ბილიკებზე დააბრუნა, რათა მათ გვიანი წვიმის უწყება ეპოვათ, ხოლო გვიანი წვიმის უწყება არის ისლამის უწყება მესამე ვაისა. როდესაც მათ საბოლოოდ აღმოაჩინეს აბაკუმის ორი წმიდა დაფა, როგორც ეს წარმოდგენილია 1843 და 1850 წლების პიონერულ დიაგრამებზე, მათ დაინახეს, რომ საფუძველი მოიცავდა გამოცხადების მერვე თავის „სამ ვაის“ და რომ მეორე ვაი დასრულებული იყო იმ საფუძვლის ისტორიაში, სადაც მილერიტული ტაძარი იყო აღმართული. შემდეგ მათ შეიცნეს, რომ წინასწარმეტყველებათა სამმაგი გამოყენების წესის გაგება წინასწარ იყო დადგენილი იუდას ტომის ლომის მიერ, რათა, როდესაც ისინი იერემიას ძველ ბილიკებს დაუბრუნდებოდნენ, შეძლებოდათ ეცნოთ „მოსვენება და განსვენება“, რაც არის მესამე ვაის გვიანი წვიმის უწყება, რომელიც გაიგივებულია და მტკიცდება პირველი და მეორე ვაის ორი მოწმის მეშვეობით.

ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„მტერი ცდილობს, ჩვენი ძმებისა და დების გონება გადაიტანოს იმ საქმისაგან, რომელიც ხალხის მომზადებას ემსახურება, რათა მათ ამ უკანასკნელ დღეებში მტკიცედ დგომა შეძლონ. მისი სოფისტიკა ისეა გამიზნული, რომ გონება ამ საათის საფრთხეებსა და მოვალეობებს ააცილოს. ისინი არაფრად აგდებენ იმ ნათელს, რომელიც ქრისტემ ზეციდან მოიტანა, რათა იგი იოანესთვის მიეცა თავისი ხალხისათვის. ისინი ასწავლიან, რომ ჩვენს წინაშე მდგომი მოვლენები არ არის ისეთი მნიშვნელობისა, რომ განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებდეს. ისინი ძალას უკარგავენ ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას და ღვთის ხალხს ართმევენ მათ წარსულ გამოცდილებას, მის ნაცვლად კი ცრუ მეცნიერებას აძლევენ.

„ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე, იხილეთ და იკითხეთ ძველი ბილიკების შესახებ, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასში.“ იერემია 6:16.

„არავინ ეცადოს, რომ მოსწყვიტოს ჩვენი რწმენის საფუძვლები — ის საფუძვლები, რომლებიც ჩვენი საქმის დასაწყისში დაიდო სიტყვის ლოცვითი შესწავლითა და გამოცხადებით. ამ საფუძვლებზე ჩვენ ვაშენებდით უკანასკნელი ორმოცდაათი წლის განმავლობაში. ადამიანებს შეიძლება ჰგონებდეთ, რომ ახალი გზა იპოვეს და რომ შეუძლიათ უფრო მტკიცე საფუძვლის დადება, ვიდრე ის, რომელიც უკვე დაიდო. მაგრამ ეს დიდი საცდურია. სხვა საფუძვლის დადება არავის ძალუძს, გარდა იმისა, რომელიც უკვე დაიდო.

„წარსულში მრავალს შეუდგია ახალი რწმენის შენება, ახალი პრინციპების დამკვიდრება. მაგრამ რამდენ ხანს იდგა მათი შენობა? მალე დაემხო, რადგან კლდეზე არ იყო დაფუძნებული.

„განა პირველ მოწაფეებს არ უხდებოდათ ადამიანთა ნათქვამებთან შეპირისპირება? განა მათ არ უხდებოდათ ცრუ თეორიების მოსმენა და შემდეგ, ყოველივეს აღსრულების შემდეგ, მტკიცედ დგომა და თქმა: „ვერავის ძალუძს სხვა საძირკვლის დადება, გარდა იმისა, რომელიც უკვე დადებულია“? 1 კორინთელთა 3:11.

„ამგვარად, ჩვენი სასოების დასაბამი მტკიცედ უნდა შევინარჩუნოთ  
აღსასრულამდე. ძალმოსილი სიტყვები გამოიგზავნა ღმერთისა და ქრისტეს მიერ ამ  
ხალხთან, რათა ისინი გამოიყვანონ წუთისოფლიდან, პუნქტობრივად,  
დღევანდელი ჭეშმარიტების ნათელ შუქში. წმიდა ცეცხლით შეხებული ბაგეებით,  
ღვთის მსახურებმა იქადაგეს ეს უწყება. ღვთიურმა განცხადებამ თავისი ბეჭედი  
დაასვა გამოცხადებული ჭეშმარიტების ჭეშმარიტობას.“ Testimonies, ტომი 8, 296,  
297.